

QUI PROMET MOLTA MEL...

Quan hom està inclinat, per tarannà natural, a dir les coses com són, i s'ha d'expressar amb mitges paraules li és molt difícil de fer-ho. Prefereixo, per tant, remarcar-ho al començament. Sé que la vida ens utilitza moltes vegades igual que els guarniments els matxos, i se'ns produeixen nafres, però per sort aquestes no duren tant com la vida mateixa. Procurar, doncs, de posar els punts sobre les (i), ja que de cua d'ull em sembla que pesa més que un burro mort, un escrit de LAPILASTRA que parlava del nudisme, i el que pretenc és que no ens deixem esquilcar.

El meu intent (tandebó pugui lograr-ho) és que no plogui sobre mullat, i amb les meves pobres reflexions evitar, si és possible, que hi hagi qui vegi blanc el que és negre, o que el llegir faci perdre l'escriure. El que no puc és esquitxar la mosca, ni dir posam-ho aquí que no tinc butxaques, perquè sé perfectament que "amb cebeta i llomillo es pot fer un bon platillo".

He llegit en el número 9 d'aquesta revista, que cada dia hi ha més gent que li agrada banyar-se sense res al cos. Segurament és una opinió bastant personal, ja que dotze anys fa que estic fent temporada a la Costa Brava i no he vist, de moment, un sol cas de nudisme. És bastant natural, doncs, que l'esmentat escrit m'hagi remogut el cuc de l'orella, i em fa pensar, que dec anar pel món amb una sabata i una espadanya.

El que sí són figures d'un altre paner, és pensar que existeix o pugui existir alguna platja on es practica, i que aquestes siguin aptes per algun mestre-tites o algun estiracordetes que tingui que desmamar-se. Però com que en la meua joventut cantàvem "Baixant de la Font del Gat" i la "Marieta de l'ull viu" tinc l'opinió (i no estic carregat de punyetes), que deu semblar un corral de conills, i que la seva sentor deu ser bastant molesta. Dic això, perquè sé que el morter sempre fa pudor d'allis; i és sabut de tots que: "l'allioli negat és per donar-lo al gat".

Del que no hi ha cap dubte és que el món és immensament bonic, i que nosaltres mateixos fabriquem la nostra pròpia destrucció. Se'ns diu que el Ministeri de l'Interior, fa dos anys, va autoritzar-ho al Club Català de Naturisme, i jo no estic, naturalment, prou capacitat per contradir aquesta autorització. Però se'ns remarca que un punt dels seus Estatuts, diu: *Perseguir finalitats de salut física i mental*, i que té rigorosament prohibit, *totes les activitats de tipus polític o religiós*.

Això sí que em fa pensar que és entrar el carro per la finestra, i que aquí sí que hi falta un bull com les

guixes. La veritat és que em fan pampallugues els ulls, i no tinc altre pensament que demanar a Déu "que hi faci més que nosaltres". No crec que sigui fer el préssec si opino que ara per ara, el cap és el lloc on hi tenim la ment, i el portem sempre descobert. La salut física no tinc cap dubte que la podem realitzar sense la necessitat d'ensenyar les galtes de seure; en quant a les activitats polítiques o religioses, dubto molt (posem per cas) que podem arribar a donar conferències o xarrades culturals amb completa nuesa de cos. Això em faria pensar en el cloqueix d'un lloca, i em faria perdre l'oremus. Seria igual que menjar-se una sopa freda.

En quant als punts de vista dels Ajuntaments democràtics, tant els que han dit que no com els que han donat el silenci per resposta, segurament opinen que és millor "el dinar reposat i el sopar passejat". O pensen que això seria posar un pegat en un banc, i prefereixen fer taules, abans que els facin entrar el clau per la cabota. O tal vegada també trobem il·lògic que hi hagi qui s'entossudeixi en fer semblants exhibicions, i que això és un problema petit i sacardí per tenir-lo en compte.

De totes maneres, és passar-se de mida quan se'ns diu: El que jo no comprenc és que s'hagi d'estar en terrenys tancats, ja que crec que *el nudisme, és una cosa natural i no s'ha d'amagar*. La veritat és que es necessita tenir galtes de ral per digerir-ho, però ja es diu, i amb encert que no nodreix el que esmenjassinó el que es paeix". Però això és de mal pair. En un obrir i tancar d'ulls em dono compte que dec ser un aprenent d'adroguer, ja que en el meu propi domicili quan tinc de canviar-me de roba, ho faig a la meua habitació. No trobaria normal fer-ho a la cuina.

En quant a això d'estar completament segur que hi ha una immensa majoria de gent *massa culte i refinada*, que escolta acudits verds, va al cinema a Perpinyà, compra pel·lícules pornogràfiques i revistes del mateix caire, dir que són un munt de trau-

matitzats i inhibits, que els hi falta quelcom tan fonamental com és el respecte al ser humà integral, i per si no o saben, compost de ment i cos, em fa l'efecte d'una galleda d'aigua freda, perquè quan llegeixo atzagaia- des estic quatre o cinc dies que tinc restrenyiment.

I no càpiga dupte que si una persona és culta (que vol dir que té cultura) sap perfectament que té ment i cos: i això no li priva que en la seva intimitat, escolti acudits verds, llegeixi pornografia o tingui les necessitats sexuals que corresponguin al seu sexe. I dic tot això, perquè per saber, s'ha de cremar oli.

No podria acabar, i crec que no està fora de lloc, opinar que està escrit (l'escrit a què faig referència) amb un concepte ple de joventut, potser interpretant un "voler ser lliures" crit que s'utilitza molt avui dia. Som de dues generacions diferents. Ho sé, perquè jo també he estat jove, tinc encara el cor jove, però sé perfectament que hi ha en el transcurs de la vida diferents etapes en què hom veu les coses sota un punt de vista i quan han passat els anys aquests li han demostrat que estava completament equivocat. El dia que tens als teus braços un infant que és teu, fruit de l'estimació a una dona que és la teva, desitges per a ell el millor, llavors et dones compte, que aquesta vida que és tan bonica, no pot anar de cap per avall, ni a les palpentes. La vols, la desitges amb tota l'ànima, molt millor del que tu l'has viscuda perquè saps perfectament que a les palpentes no es veu res.

No desitjaria res més que allà on la ploma comenci a esfumar-se, s'aixequin els fonaments d'unes bones reflexions. Se'ns diu que vivim al primer pis baixant del cel, no sé fins a quin punt és cert, però el que sí vaig aprendre de petit, és que Déu va crear les ombres perquè es destaqués més la llum.

Els catalans sabem molt bé que: "qui promet molta mel, acostuma a donar fel".

ERNEST PLANAGUMÀ I GARRIGA

Abans «Los Mil Colores»

GIRONA

Tallers: Pedret, 21 -Tel. 20 12 26
Carrer Nou, 31 -Tel. 20 22 43
Rda. Pare Claret, 21 -Tel. 20 48 34
B. Carreras Peralta, 8 -Tel. 20 17
Major de Salt, 22 -TEL. 20 50 81 83
(SALT)

Cuida més bé la vostra roba